

nogen Hentydning til Gaarsaftenens Begivenhed; og — hvad der var endnu mere overraskende — heller ikke senere blev der talt et Ord til ham derom. Pastor Sidenius havde den hele Formiddag siddet ved sin Hustrus Seng, og de var kommen til den Erkendelse, at det var frugtesløst længer at forsøge paa ved Overtalelser at indvirke paa Drengens Sind, — der kunde nu kun haabes paa, hvad Tiden og Livet ved Guds Naades Bistand kunde udrette. Den eneste Foranstaltning, der blev truffen, var den, at Naboens Plankeværk forsynedes med opadvendte Spigersøm, og at Faderen fremtidigt hver Aften personlig forvissede sig om, at Sønnen laa i sin Seng.

Peter Andreas var ligeglad. Intetsomhelst af, hvad man foretog sig med ham i Hjemmet — det være sig ondt eller godt — formaaede længer at gøre noget Indtryk paa ham. Han tænkte derfor heller ikke mere paa ved et eller andet afgørende Skridt — en formelig Opstand, en hemmelig Flugt — at forkorte sin Pine. Den Tid var forbi, da han i sin Utaalmodighed lagde æventyrlige Planer om paa Lykke og Fromme at drage ud i Verden for at opsøge det Kongerige, hans Drømme havde foregøglet ham. Han var nu baade gammel og forstandig nok til at indse, at han netop hurtigst og sikrest vilde kunne naa den attraaede Uafhængighed, naar han taalmodigt gik sin Skolegang til Ende, — og forøvrigt varede det heller ikke længe,